

blev ovennævnte tidsfrist forlænget fra den 31. december 1947 til den 31. december 1948, forsåvidt angår de i 1925-lovens §§ 2 og 3 omhandlede erhvervelsesmåder (fødsel + ophold, ægteskab og legitimation). Derimod skete der ingen forlængelse af særreglen for danske, der erhvervede tysk statsborgerret.

Ved overvejelserne om, hvorvidt en yderligere forlængelse af de pågældende lovbestemmelers gyldighedsfrist måtte være påkrævet, har man lagt særlig vægt på den betragtning, at en særlovgivning af den her omhandlede art kun bør opretholdes, forsåvidt den kan siges vedblivende at være nødvendig. Da de tyske flygtninge efter al sandsynlighed vil være udsendt af landet inden udgangen af året 1948, turde hensynet til tilstedeværelsen af et meget stort antal af uønskede fremmede, der kunne være interesseret i at indgå ægteskaber med det mere eller mindre åbenlyse formål derved at opnå indfødsret og således hindre udsendelsen, ikke længere spille nogen rolle.

Ej heller formener man, at den i krigsårene bestående særlige tilknytning til Tyskland, der for mange danske mænds vedkommende kunne danne baggrunden for ægteskab med tyske kvinder, længere kan medføre særlige ulemper. Hvad specielt angår tilstedeværelsen af et større antal unge danske værnepligtige o. s. v. ved brigaden i Tyskland, har man ikke ment, at dette forhold bør begrunde opretholdelsen af den omhandlede særlovgivning, så meget mindre som det af almenmenneskelige hensyn må anses for rimeligt ikke at give de tyske kvinder, med hvem de måtte knytte ægteskabelige forbindelser, og som på grund af deres alder næppe vil have været genstand for en ud fra danske synspunkter uheldig påvirkning, nogen særstilling, der kunne vanskeliggøre deres indlevnen i det danske samfund.

Som det fremgår af forarbejderne til loven af 12. juli 1946, tilsigtede den ikke generelt at udelukke tyske statsborgere m. v. fra at erhverve dansk indfødsret, men alene at give en mulighed for at hindre uønskede personer i at blive danske statsborgere i kraft af de bestemmelser i den normale lovgivning, der hjemler erhvervelse af indfødsret uden myndighedernes medvirken. Der er siden lovens ikrafttræden indgivet et meget betydeligt antal ansøgninger om optagelse på de „særlove“,

hvorved man for de deri opførte personer gjorde en undtagelse fra 1946-lovens regler, således at deres statsborgerlige forhold undergaves 1925-lovens normale bestemmelser.

Allerede ved behandlingen af forslaget til 1946-loven gav indenrigsministeren et tilsagn om, at intet sådant andragende ville blive afslået af indenrigsministeriet på egen hånd, jfr. rigsdagstidende 1945—46 tillæg B' sp. 2847—48 og landstingets forhandlinger sp. 2105. I overensstemmelse hermed har samtlige ansøgninger været forelagt det af landstinget i hver rigsdagssamling nedsatte indfødsretsudvalg, eventuelt i den form, at ansøgerne blev optaget på de af indenrigsministeriet udarbejdede lovforslag. En række ansøgninger, der endnu ikke er færdigbehandlet af administrationen, vil i overensstemmelse hermed i den kommende tid blive forelagt for nævnte udvalg.

Man må da anse det for stødende, om personer, der har fået eller på grund af deres forhold må forvente at få afslag på deres ansøgninger om at blive undtaget fra 1946-lovens virkninger, skulle kunne gøre denne afgørelse illusorisk. Når vedkommende rigsdagsudvalg efter en indgående behandling af en andragers forhold er nået til det resultat, at den pågældende er uværdig eller uegnet til at være dansk statsborger, synes det uheldigt og urimeligt, om den pågældende ved et efter den 31. december 1948 indgået ægteskab — måske endog med samme ægtefælle efter forudgående pro forma skilsmisse — skulle kunne tilsidesætte en under de angivne garantier truffen individuel afgørelse.

Man foreslår derfor, at de personer, der omfattes af 1946-loven, og som ikke efter ansøgning har opnået en undtagelse fra dens regler — hvad enten de ikke har ansøgt herom, eller deres ansøgning er blevet forkastet — ikke skal kunne skaffe sig dansk indfødsret uden lovgivningsmagtens kontrol. Forsåvidt de gifter sig med udenlandske mænd, der søger at opnå indfødsret ved naturalisation, giver reglen i § 4 i loven af 18. april 1925 normalt adgang til en sådan kontrol. Indgår de derimod ægteskab med en mand, der allerede har dansk indfødsret, eller som står foran at erhverve denne ret i henhold til § 2 i 1925-loven, kan denne kontrol kun sikres gennem den foreslåede lovbestemmelse.